

det var en Følge af den Lov, Rigsdagen havde vedtaget i Fjor, og naar det kom til at virke stærkere i enkelte Kommuner end i andre, saa skyldtes det dette, at Indtægterne ikke var de samme overalt. Men denne Forklaring dækker ikke over den Kendsgerning, at til Trods for, at Kirkeskattens Beløb kun er steget fra 3 til 4 Mill. Kr., altsaa med ca. 33 pCt., er Kirkeskatten for enkelte Byer steget med 100 pCt., skønt Kirkeskatten er lignet efter de samme Regler, nemlig efter Skatteindtægten for Aarene 1920—21, for begge Aarene. Der maa altsaa en anden Forklaring paa, at det har kunnet virke saaledes, at Stigningen er saa stærk i enkelte Byer.

Med Hensyn til Indkvarteringsspørgsmaalet har saavel den højtærede Forsvarsminister som den højtærede Indenrigsminister udtalt, at man havde jo stillet sig noget imødekommende overfor Garnisonsbyerne, idet man havde forhøjet Vederlaget for Kostforplejning med 150 pCt. — i indeværende Kvartal med 125 pCt. Jeg vil gerne hertil sige, at heller ikke dette klarer Sagen, thi den Overenskomst, der er mellem Garnisonsbyerne og Ministeriet angaaende Kostforplejning til militære Patienter, er saaledes, at Garnisonsbyerne med meget kort Varsel kan opsige den, og at Regeringen har Pligt til at yde fuldt Vederlag for Sygehusudgifterne. Det, som har betydelig større Interesse, er imidlertid Forhøjelsen af det Beløb, der ydes for Indkvartering i Kaserne; og angaaende dette Forhold vil jeg gerne sige Tak til den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Forsvarsminister, fordi de har lovet at ville tage denne Sag op til Behandling. Allerede for et Aar siden lovede den daværende Indenrigsminister, at der skulde ske en Forhøjelse; han udtalte sidste Sommer, at saa snart Rigsdagen traadte sammen, vilde han gennem Finansudvalget søge en Bevilling til højere Betaling til disse Byer. Det er derfor mit Haab, at da der nu er gaaet over 1½ Aar, siden denne Sag rejstes, vil Ministeren for Alvor imødekomme Købstædernes berettigede Krav.

Derimod beklager jeg meget, at den højtærede Indenrigsminister ikke vil være med til at forlænge Dyrtidsloven med den Motivering, at kun ca. Halvdelen af Købstæderne og ca. hundrede Landkommuner har søgt om Tilladelse til at benytte Loven. Jeg tror ikke, at dette er det samme som, at Loven ikke er benyttet i større Udstrækning, og jeg ved, det vil blive beklaget meget stærkt i mange Købstad-

kommuner, hvis Loven ikke forlænges; thi vel kan Hjælpekasserne benyttes, og man kan ogsaa i indeværende Finansaar faa refunderet en Trediedel af Udgifterne, men efter Dyrtidsloven fik man refunderet Halvdelen, og denne Forskel i Refusionen betyder overordentlig meget for en Mængde Købstadkommuner.

Overfor den højtærede Trafikminister maa jeg udtale en Beklagelse af, at Ministerens Bemærkninger med Hensyn til Korsør—Kiel-Rutens Genoptagelse synes at vise, at alt Haab om, at denne Rute bliver optaget fra dansk Side, er ude. Dette beklager jeg, thi vel er jeg klar over, at hvis Staten paa ny skulde overtage Ruten, maatte den drives paa anden Maade end tidligere, men det er ogsaa min Tro, at hvis den blev drevet paa anden Maade, vilde den kunne drives med Fordel.

Ligeledes beklager jeg den højtærede Trafikministers Udtalelse om, at det ikke vil være muligt i denne Vinter at paa-begynde de store Arbejder ved Slagelse Station, idet Ministeren ikke mener, at Finansudvalget kan tiltræde Bevillingen, forinden Loven om Bevilling til Ekspropriationen er vedtaget. Det vil altsaa sige, at dette Arbejde ikke kan paabegyndes i Vinter. Men dette vil være meget uheldigt, idet den Omstændighed, at Statsbanerne lægger Beslag paa disse Arealer, har standset et Byggeforetagende, som ellers skulde have været paabegyndt; og naar der nu ikke kan sættes andet Arbejde i Stedet, forøges altsaa Arbejdsløsheden.

Den højtærede Trafikminister udtalte, at mine Udtalelser om, at Statsbanerne ved at foretage sine Træindkøb fra Statens Skove gennem Mellemmænd maatte udrede et større Beløb end nødvendigt, beroede paa en Misforstaaelse fra min Side, idet han hævdede, at Statsbanerne købte direkte i Statens Skove. Heroverfor skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et lille Stykke af Statsbaneudvalgets Betænkning, som lyder saaledes: „Slutteligt skal Udvalget med Hensyn til Statsbanernes Træindkøb særligt bemærke, at da en stor Del af det Træ, som Banerne efter afholdt Licitation erhverver — efter Oplysning, der fra skovbrugskyndig Side er meddelt Udvalget —, er indkøbt i Stats-skovene, kommer Staten saaledes i Virkeligheden til at købe sin egen Vare med Tillæg af en Mellemandlavance.“ Under denne Betænkning har Mænd som Direktør Ulrich Andersen, Chefen for Statsbanernes Regnskabsvæsen, Generalsekretær Hoskiær, Generaldirektørens Sekretær, og Chefen for